

מסורת הש"ס

(א) [תוספת' פי"ח,] (ב) [לעיל
נגב:] (ג) לעיל קנ"ג; (ד) [צ"ל
ותנן,] (ה) לעיל קכב. ע"ש
מכשירין פ"ב מ"ה ע"ש,
(ו) צ"ל ימתין [וכ"א במשנה],
(ז) [ר"ת: תניא כוותיה],

הגהות הב"ח

(א) גב' חוץ לחומה לט אמר
רבא דיקא ממני: (ב) שם
ומילא טומיה לני דה"ר
(ג) עיר: (ד) רש"י ד"ה האי כל
וכו' הדימרתא דההשפלה
מנן: (ה) תוים' ד"ה עשול
אסיפא קאי ואבא שאול
אהא קאי לשמר כר יסודס:
(ו) דיקא וכו' הימי
מוכח מנייה: (ז) בא"י וליג'
נמי כסמון דתנו רבנן גב'
נפ"ה ל"ג ליה אלף ה"ג:

הגהות הגר"א

[א] גמ' (דיקא מתני' טו' עד
ה"ג מספיקא שרי) תא"מ:
[ב] שם כוונתה דרבי ז"ל
דשמואל:

מוסף רש"י

ימתין עד כדי שיחמו
חמין. שלא יהנה צמה
שהקדימו להחם בשבת, וכן
בכל מעשה שבת נחמו חכמים
שיעור להמתין לערב כדי
שיעשו (לעיל קכב.).

רבינו חננאל

קרבן בתוך התחום **עשו לו ארון**
בשביל נכרי או **למכור: גב' רב**
אמר ממקום קרבן ממש כלומר
שדוע לנו **צירור הדבר** **לדממוקס**
קרבן **בזו שראינוס** **שהיו צביתו:**
ושמואל אמר חיישין שמה חוץ לתחום
לנו **אפילו הביא מחוץ לעיר** **אנו**
תולין להסיר ואומרים שמה בתוך
התחום **לנו** **ערב שבת** **וסופדין בהן**
במז'ש מיד **וחיישין ממי אמרינן**
לקולא כדאמר'י במס' חגיגה (דף טו.)
גבי צמולה **שעברה חיישין שמה**
באמצטי **עברה ומותרת לכהונה.**
לשמואל הכי קאמר ממני' כי יסוד
בהן ישראל אל"כ יש לתלות שצאו
ממקום קרבן ולאפוקי בידוע דמחוץ
לתחום צאו: **ה"ג דיקא מסיני' וכוסיס**
דשמואל וסיניא וכוסיס דרב: **יקבר**
זו ישראל דתלינן מספיקא שמה
לצורך נכרי נעשה: **סיניא וכוסיס**
רב דספיקא אסור דקמי מנחה
עב מנחה ימתינן צבדי שיחמו חמינ.
ואת' צבדי שיחמו חמינ מיהא שרי
והכא תני לא יספוד ביהן משע
לעולם **מוכחא מילתא אבל**
במרמץ לא מוכחא מילתא כולי האי
הואיל ואיכא נכרים: **באמצטי קטנה.**
שיש לתלות ולומר משחשיכה הוחמה
על ידי עבדים וקומקומין הרבה:
אס יש צב רשע. **אדם חשוב שליט:**
רוחן צב. **ישראל מיד דיש לומר**
משחשיכה הוחמו חמינ לאותו נכרי.
לישאל אחרתא גרסינן תניא כוותיה
דשמואל ולא גרסי' דיקא ממני' כ'
עד מספיקא שרי ומייית סייעתא
לשמואל מדדבי יהודה דתלינן לקולא

וְלֹשֶׁן זֶה נִרְאֶה לִי עֵינָךְ. וּרְבֹבוֹת נִמֵּי לֹא
כַּדֵּי שִׁיעָשׂ. נָהִי לָלֶךְ מוֹכֵחַ מִיִּלְתָּח
 נַעֲשֶׂה כְּשִׁבְלֵי יִשְׂרָאֵל: **אֲרוֹן מֵאֵי אֵינִי**
 דְּמוּכָה לְלֶשֶׁת אוֹתוֹ קֶבֶר נַעֲשֶׂה הָאֵל

שואל פרק שלשה ועשרים שבת

אבל מחשיך הוא לשמור
כיוצא בזה: האי כל שאני
עי ליה. (א) דהיתר דחשיכה
תניא בדלא תניא: לעולם

הַי כָּל שְׂאֲנִי וְזָכֹאִי
בְּחִשְׁכֹּתָיו כָּל שְׂאֲנִי
רִשְׁאֵי בְּחִשְׁכֹּתָיו מִיָּד
קָאִי אֲבָל מַחֲשִׁיד הוּא
בִּידוֹ הָאִי כָּל שְׂאֲנִי
אֲנִי בְּאִמּוּרְתּוֹ מִיִּבְעִי
וּבֹאֵב שְׂאוֹל אֵהָא קָאִי
שְׂמוּאֵל "מוֹתֵר לְאָדָם
פִּירוֹת שְׁבַתְחוּמְךָ וְאִי
שְׁבַתְחוּמִי וְקָאֵמֵר אֲבִי
מִדּוּת דְּמוֹתֵר אָדָם
פִּירוֹת שְׁבַתְחוּמְךָ וְאִי
שְׁבַתְחוּמִי וְאִימָא כָּל
רִשְׁאֵי אֲנִי לְהַחֲשִׁיד
לְאֹתוּי הָא דְּר"ר א"ר⁶ א"ר
לְהִבִּי בְּהֵמָה ^(א)חֵית
קִוְרָא לֵה וְהִיא בָּאָה
דְּכָל שְׂאֲנִי וְזָכֹאִי בְּאִמּוּי
עֲלִיו וּמַחֲשִׁיכִין לִפְקֵי
עֲסָקִי הֵמָּה לְהִבִּי לֵה
לֵה לְךָ לְמִקּוֹם פְּלוּנִי
פְּלוּנִי הֵבָא מִמִּקּוֹם
הֵבָא בְּמֵאתִים ר' יוֹנָתָן
הַיִּבְלֵבֵר שְׁלֹא יִזְכֹּר
מִתְנִי^(א) מַחֲשִׁיכִין
עֲסָקִי כְּלָה וְעַל עֲסָקִי
וּתְכִרְיִכִים יִנְכְּרִי שְׁהֵב
יִסְפּוּד בְּהֵן יִשְׂרָאֵל אִי
עֲשׂוֹ לֹא אֲרוֹן וְחִפְרוֹ
וְאֵם בְּשִׁבְלֵי יִשְׂרָאֵל
גְּמ' מֵאִי מִמִּקּוֹם קָאִי
קִרְבִּי מִמֶּשׁ וּשְׂמוּאֵל
^(ב) חוּץ לְחוּמָה לְנוּ ^(א)
דְּשְׂמוּאֵל דִּקְתְּנִי עֲשֵׂה
יִקְבֵּר בּוֹ יִשְׂרָאֵל אֲלֵמָא
מִסְפִּיקָא שְׂרִי ^(ג)חֲתָנִיא
שִׁישְׂרָאֵל וְנִכְרִים דְּרִים
הִמְרַחֲצַת בִּשְׁבַת אֵם
בֵּה מִיָּד אֵם רֹב יִ
שִׁיחֲמו חֲמִין מַחֲצֵה
וְיִמְתִּין ^(ד) עַד כְּדִי שִׁיחֲמו
בְּאִמְכֵּי קִטְנָה אֵם יִ
מִיָּד מֵאִי רִשּׁוֹת אִמֵּר
בְּרִיָּה דְּרֵב יְהוּדָה אֵם יִ
לֹא עֲשֵׂה עֲבָדִים שְׂמִי
בְּבַת אַחַת בְּאִמְכֵּי
מִיָּד: "עֲשׂוֹ לֹא אֲרוֹן
אִמָּאִי הֵכָא גְמִי יִמֵּר
עוֹלָא "בְּעוֹמֵד בְּאִסְרֵט
אִיכָא לְמִימֵר א"ר אֲנִי
מִתְנִי^(א) "עוֹשִׂין כֵּן
וּמְדִיחִין אֲנִי

אבר שומטין את

ודאי בשציל ישראל ונכריס ה
סי' לעיל להא דקתני עשה נ
ו י"ל שמה בשציל ישראל נ
למימר. להוכיח דלא בשצ
: מרתני' ומדיחין. במים

ה'א' ב' שאני רשאי בחי
תימה ה' ד' פ' פ' פ'
א'ני רשאי בחשיכתו מ'צ'י
ש'פ'ר א'ע'ג ד'ת'לי ח'ש'כ'ה
ב'א'מ'יר'ת'ו ר'ש'א'י א'נ'י
נ'כ'א'י ב'א'מ'יר'ת'ו א'נ'י
י' ל'י'ה א'ל'א א'ס'י'פ'א
א'י'מ'י'ת' ו'מ'י'ת' ו'מ'י'ת'

לשמוע ומביא פירות
נאי בחשיכתו רשאי
ה לעולם אסיפא קאי
יאמר רב יהודה אמר
וימר לחבירו שמור לי
אשמור לך פירות
שאל ל"ק מי לא
מר לחבירו שמור לי
אשמור לך פירות
שאני זכאי באמירתו
ליו כלל לאתויי מאי
מחשיבין על התחום

עומדת חוץ לתחום
לל אמר אבא שאול
ו. רשאי אני להחשיך
על עסקי כלה ועל
זיון ותכריכין ואומרים
ם לא מצאת במקום
ני לא מצאת במנה
ברבי יהודה אומר
לו סכום מקח:
התחום לפקה על
המת להביא לו ארון
א חלילין בשבת לא
יב באו ממקום קרוב
קבר יקבר בו ישראל
א יקבר בו עולמית:
ב רב אמר ממקום
אמר 'חיישינן שמה
יהא מסובין' ברוסין

וְיִשְׂרָאֵל יִמְתֵּן עַד כְּדֵי
עַל מַחְצָה^ט (אֲסוּר
חֲמִין ר') יְהוּדָה אָמַר
בְּהַר רְשׁוּת רוּחָן בְּהַר
יְהוּדָה אָמַר רַב יִצְחָק
בְּהַר אֲדָם חֲשׁוֹב שֵׁשׁ
מִמֵּין לוֹ י' קוֹמְקוּמִין
וְנִגַּה מוֹתֵר לְרִחוּן בְּהַר
חִפְרוֹ לוֹ קֶבֶר וכו':
בְּכַדִּי שִׁיעִשׂוּ אָמַר
תֵּינַח קֶבֶר אֲרוֹן מֵאֵי
וְיִבְנוּ מִטּוֹל עַל קֶבֶר:
צִרְכֵּי הַמֵּת סָבִין
וּבְלִבָּב שְׁלֹא יִזְוּ בּוֹ

זכר מתחתיו ומפני

אם את הארון עד מספיקא שם
ה: צעומד. הקצר באיסרטיי
ישראל נעשה: צמוטל. ה
שלא יזין צו אצר. לא יג

קנא.

הָאֵל בָּל שְׁאֵי רִשְׁאִי בְּחִשְׁבֹּתוֹ רִשְׁאִי אֲנִי בְּאִמְרֹתוֹ מִיִּבְעִי יִרְתֵּה
 מִימֶה הֵא דְכִי פִרְךָ לְעִיל הָאֵל כֹּל שְׁאֵי רִשְׁאִי בְּאִמְרֹתוֹ
 אֲנִי רִשְׁאִי בְּחִשְׁבֹּתוֹ מִיִּבְעִי לִיה מַכְלָל דְּאִי הוּא תִנָּן הֵי הוּא אֲנִי
 שְׁפִיר אֲעִ"ג דְּתֵלִי חֲשִׁכָה בְּאִמְרָה וְי"ל הֵמָּס שְׁאֵי דְלֹא הוּא תֵלִי
 תִּנְיָא דְלֹא תִנְיָא דְלִמְרִיה גְּמִי תִּנְיָא
 לְעִיל אֵל יֵאֵמַר אֲדָם לְחִזְרִי שְׁכֹר
 לִי פּוֹעֲלִים אֲבָל שְׁמַת תֵּלִי תִנְיָא
 דְלֹא תִנְיָא דְהִיֵּתֵר אֲמִירָה לֹא תִנְיָא
 אֲבָל הִיֵּתֵר הַחֲשִׁכָה תִּנְיָא:

לעולם אסיפא קאי (ה) דאמר רב יהודה אמר שמואל מותר אדם לומר לחבירו שמור לי פירות שבתחומך. כע"פ שה"ח אינו יכול לילך לשומרו וכו' לומר לחבירו לשמך ומתניינן הכי קאמר כל שאני זכאי בצמירתו כגון לפקח על עסקי כלה ועל עסקי מת ויכול לומר לחבירו לעשות למחר רשאי אני להחשיך עליו וכו' כמו שאני זכאי לעשות היום כ"ט שמו"ר לי פירות שבתחומך ד"פ שאני רשאי לילך שם היום דלומר להחשיך עליו:

אין מחשיבין על התחום להביא
בהמה. יש ספרים דגרסי
מחשיבים לפי שאם יש שם צורנים
הולך ומציאה וצמוספתא גרס אין
מחשיבין וי"ל דליירי צבהמה שאינה
יכולה לצא צרגליה כגון טלה קטן
אז"כ שזוהו צבתא שספילו ו
מחיות אינו רשאי להציא לצדק
לעטל עליו חיים שהם מוקלים:
נכרי שהביא חזילים בשבת לא
יספור בהן ישראל. לא כפי
הקונטרס שפירש עולמית מדפרין
בגמרא גבי עשה נכרי ארון וחפר
לו קבר יקבר בו ישראל אמאי הכא
נמי מימא ימתין בכדי שיעשו ואמאי
קאמר נמי לא לאו דקאי לחלילים
על כן נראה דלא יספור דאי ישראל
היינו עד כדי שיעזבו דתסת חלילים
אין מציאין אותן לשם אדם אחד
אלא לשם כמה בני אדם:

א"ב באו ממקום קרוב.
מימה לרעי מה מהמי שצלו
ממקום קרוב הלל הביאם דרך רה"ר
ומה לי ארון וקבר שנעשו שצנצ
ומה לי חללים שצוולו דרך רה"ר
וי"ל דהביא ממקום קרוב לא מהמי
כל כך הבאתו: **דִּיקָא** מתניתין
בוותיה דשמוא' ב' יקבר בו ישרא' **א**
אֲלַמָּא מספיקא שרי. **מִימָה** היכי
(א) מוכיחנא מינה דמספיקא שרי והא
מוק' לה צבומה צאקסרטיא דהלא
לזוך נכרי נעשה מיהו אומר
רבי דל"ג ליה להא דקמני עשו לו
ארון כו' ול"ג נמי בסמוך (א) מ"כ גס
צפ"י הקונט' ל"ג אלף ה"ג דקא נמי
¹ ממתינ' עיר שישראל וזכרים לריס
כו' ומשנה היא בנפסות מנשיטין
(פ"ב משנה ה) ר"ל יהודה אומר אם יש
זה רשות רוחן זה מיד אלמלא תלינן
להסיר כמו כן גבי חלילין יש לתלות
בהסיר ולומר חזן לחומה לנו. מ"ר:

זכר מתחתיו ומטילין אותו על החול בשביל שימתין

אם הארון עד מספיקא שרי ומיהו לא מפרשי לה כדפרשיה: **ימיו** ימיו שרי לא נלדס אחד לנדו הומו דמיא ספיקא לנכרי ספק לישראל מו שרי לא נלדס אחד לנדו הומו דמיא ספיקא לנכרי ספק לישראל אם הארון עד מספיקא שרי ומיהו לא מפרשי לה כדפרשיה: **ימיו** ימיו שרי לא נלדס אחד לנדו הומו דמיא ספיקא לנכרי ספק לישראל מו שרי לא נלדס אחד לנדו הומו דמיא ספיקא לנכרי ספק לישראל

עין משפט
נר מצוה

א (מיי פֿרד' מהל')
 שבת) אהם לארץ סה
 טושיע' קימן שו
 ספיק' י:
 לו ב מיי שם הלכט ג סגמ
 ש טושיע' אר"ח קימן
 ש ספיק' א:
 לו ב מיי שם טור שרע' שם
 ספיק' ב:
 ד א מיי שם הלי' א
 טושיע' שם ספיק' ג
 ו וימן שם ספיק' ד:
 ז א מיי פֿון מהל' שבת
 הלי' סגמ שם טושיע'
 אר"ח קימן שם ספיק' טו:
 ח א מיי שם הלכט ג
 ט טושיע' שם ספיק' טו:
 י א מיי שם הלי' א
 טור שרע' שם ספיק'
 די:

מוסף תוספות

א. ה"ג רש"י בחד לישנא.
מוס' הרא"ש. ב. כוותיה
דשמראל, דתנן. מוס'
הרא"ש. ג. ודייק מדר'
היהודה דאמר. מוס' הרא"ש.

בינו חננאל (המשך)

[illegible]